

Vergaderjaar 1986–1987

19824

Wijziging van de Arbeidsomstandighedenwet en van de Wet op de gevaarlijke werktuigen met betrekking tot deregulering en enige andere onderwerpen

Nr. 7

EINDVERSLAG

Vastgesteld 25 mei 1987

Na kennisneming van de memorie van antwoord en de daarbij gevoegde nota van wijziging zijn in de vaste Commissie voor Sociale Zaken en Werkgelegenheid¹ nog verschillende opmerkingen gemaakt en vragen gesteld. Onder het voorbehoud dat de regering deze tijdig zal hebben beantwoord, acht de commissie de openbare beraadslaging over het wetsvoorstel genoegzaam voorbereid.

1. Algemeen

De leden van de C.D.A.-fractie waren de bewindsman erkentelijk voor de uitvoerige reactie op de in het voorlopig verslag naar voren gebrachte vraagpunten. In het merendeel daarvan konden zij zich vinden. Dat geldt ook voor de ingediende nota van wijzigingen. Op enkele punten hadden de leden van deze fractie nog behoefte opmerkingen te maken of vragen te stellen. Zij zouden daarbij de tot nu toe gehanteerde volgorde in de toelichting aanhouden. Hier merkten zij nog op dat de leden van de vaste Commissie voor Sociale Zaken en Werkgelegenheid dezer dagen een afschrift van de brief van de voorzitter van de Arboraad ontvingen, gericht aan de Staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid. Daarin doet hij, namens de Arboraad, een notitie toekomen met een inventarisatie van voorstellen tot wijziging van de Arbowet, die niet in dit wetsvoorstel zijn opgenomen. Graag vernamen de leden van de C.D.A.-fractie de reactie van de bewindsman op de verschillende punten, voorzover deze in dit verslag niet aan de orde zullen komen.

De leden van de P.v.d.A.-fractie dankten de bewindsman voor de beantwoording van hun vragen en opmerkingen. Zij hadden vastgesteld dat met succes naar volledigheid in de beantwoording is gestreefd, hetgeen helaas niet altijd het geval is. De inhoud van de memorie van antwoord gaf hun niettemin aanleiding tot enige nadere opmerkingen en vragen.

De leden van de V.V.D.-fractie vroegen waarom de bewindsman de onderwerpen, zoals genoemd in de brief van de Arboraad niet heeft overgenomen.²

¹ Samenstelling:

Leden: Nypels (D66), Weijers (CDA), Kraaijeveld-Wouters (CDA), voorzitter, Beckers-de Bruijn (PPR), Spieker (PvdA), Moor (PvdA), Gerritse (CDA), Buurmeijer (PvdA), ondervoorzitter, Rempt-Halmmans de Jongh (VVD), Groenman (D66), Oomen-Ruijten (CDA), Ter Veld (PvdA), Van Nieuwenhoven (PvdA), Dales (PvdA), Linschoten (VVD), Alders (PvdA), Kamp (VVD), Nijhuis (VVD), Leijnse (PvdA), Doelman-Pel (CDA), G. Terpstra (CDA), De Leeuw (CDA), Biesheuvel (CDA).

Plv. leden: Tommel (D66), Wolters (CDA), B. de Vries (CDA), Van Es (PSP), Worrell (PvdA), Kok (PvdA), Van Iersel (CDA), Korthals (VVD), Engwirda (D66), Van Noord (CDA), Van der Vlies (SGP), Melkert (PvdA), Van Gelder (PvdA), De Grave (VVD), Wöltgens (PvdA), Franssen (VVD), Schutte (GPV), Knol (PvdA), Paulis (CDA), Soutendijk-van Appeldoorn (CDA), Tuinstra (CDA), Leerling (RPF).

² De brief ligt ter inzage op het secretariaat van de commissie, onder SoZaWe 87-338.

1.1. *Invoering Arbowet*

Het verheugde de leden van de P.v.d.A.-fractie dat het kabinet door een snelle afhandeling van het voorliggende wetsvoorstel een ongedeelde invoering van de tweede fase op afzienbare termijn mogelijk wil maken. Zij sloten zich bij dit streven gaarne aan, zeker waar als uiterste termijn eind 1987 wordt genoemd. Het loskoppelen van de invoering in de onderwijssector en justitiële inrichtingen maakte bij deze leden minder vreugde los. Zij voorzagen dat hieruit nieuwe vertraging zal voortvloeien, en vroegen wanneer in 1988 de betreffende algemene maatregelen van bestuur verwacht mogen worden. Met belangstelling zagen zij het advies van de Arboraad over de door hen gesuggereerde combinatie van de derde en vierde fase tegemoet. De verhandeling van de bewindsman over de invoering van artikel 3 kwam de leden van de P.v.d.A.-fractie minder verheugend voor. Hoewel een eerdere invoering al herhaaldelijk van verschillende zijden is voorgesteld, wordt nu voor het eerst door het kabinet een verband gelegd met het Veiligheidsbesluit Restgroepen, en een verdere uitwerking van de in artikel 3 genoemde begrippen. De gang van zaken met het Restgroepenbesluit tot nu toe doet de vrees ontstaan dat hiermede artikel 3 aanmerkelijk verder uit zicht wordt gebracht. De hier aan het woord zijnde leden vroegen het kabinet dan ook een tijdschema te geven voor de afronding van het Restgroepenbesluit en de invoering van artikel 3. Deze vraag laat echter onverlet dat deze leden verre van overtuigd zijn van de gesuggereerde samenhang. Zou, zo vroegen zij, de invoering van artikel 3 zonder Restgroepenbesluit werkelijk leiden tot een veelheid van individuele interpretatiegeschillen?

1.2. *Overige algemene kwesties inzake de Arbowet*

In het voorlopig verslag hadden de .C.D.A.-fractieleden zich in algemene zin afgevraagd of de dereguleringsvoorstellen voldoende doorwerken in het regime van (al dan niet gedetailleerde) uitvoeringsbesluiten. Zij vroegen zich verder af hoe dit zich zou verhouden tot de in hun ogen nog in behoorlijke mate aanwezig zijnde mogelijkheden van (sub)delegatie, die de wet kent. In de memorie van antwoord wordt geformuleerd dat ten aanzien van de uitvoeringsbesluiten en de bepalingen inzake (sub)delegatie terughoudendheid het uitgangspunt is. Bij de nieuwe delegatiebepaling in het wetsvoorstel (artikel 2, eerste lid, en artikel 17, vierde lid) gaat het uitsluitend om harmonisatie binnen het wettelijk regime. Ook met betrekking tot de invulling van artikel 24 zal het beleid terughoudend zijn. De leden van de C.D.A.-fractie waardeerden het positief dat de bewindsman de intentie heeft om terughoudendheid te betrachten met betrekking tot uitvoeringsbesluiten en de (sub)delegatiebepalingen, maar men vroeg zich af of de huidige wettekst voldoende waarborgen verschaft dat deze terughoudendheid ook in de toekomst betracht wordt. Zij behielden op dit punt twijfels en zouden graag iets meer zekerheid op dit punt in de wettekst opgenomen zien.

Op dit onderdeel had het antwoord van de bewindsman de leden van de P.v.d.A.-fractie niet tevreden gesteld. Zij hadden namelijk niet gevraagd of en waarom het kabinet hier en daar is afgeweken van de voorstellen van de commissie-Geelhoed; dat was immers voldoende duidelijk gemaakt. Neen, hun vraag betrof de grens tussen door dereguleringsmotieven en door andere overwegingen ingegeven wijzigingsvoorstellen, zowel bij de commissie-Geelhoed als bij het kabinet. In de beantwoording gaat de bewindsman er kennelijk van uit dat voorstellen gedaan door de commissie-Geelhoed «per definitie» een dereguleringskarakter hebben. Dit nu betwijfelden de hier aan het woord zijnde leden juist. Zij meenden dat in de voorstellen van de commissie ook hele andere overwegingen een rol spelen; zo ook in de voorliggende voorstellen tot wetswijziging. Hiervoor vroegen zij de bewindsman een rechtvaardiging.

2. De artikelen 1, 2, 3, 4 en 24

2.1. *Afgrenzing welzijn*

Wat betreft de samentrekking van de aanhef van artikel 3, eerste lid met het oorspronkelijke onderdeel a meenden de leden van de P.v.d.A.-fractie dat de uitleg van het kabinet onbevredigend blijft. Indien een zelfstandige verplichting ten aanzien van het welzijn wordt omgezet in een aanhef- of kaderbepaling zonder zelfstandige betekenis, dan is, ook indien deze aanhef «doorwerkt» op alle volgende onderdelen, er sprake van een afzwakking van die verplichting. Immers, de aanhef- of kaderbepaling biedt, in tegenstelling tot de oorspronkelijke wettekst, geen toetsingscriteria ten aanzien van het welzijn omdat zij geen zelfstandige betekenis heeft. Het was deze leden dan ook niet goed duidelijk hoe de bewindsman «bevestigend (kan) reageren op (hun) vraag of aan de voorgestelde formulering van de welzijnsbepalingen in gelijke mate als in (bedoeld is: aan?) de bestaande formulering criteria kunnen worden ontleend ter toetsing van het beleid van de werkgever door ondernemingsraad, arbo-commissie en Arbeidsinspectie». Zij waardeerden de kennelijk goede intenties van het kabinet op dit punt, maar hielden staande dat deze volgens de regels van de Nederlandse taal niet afdoende in de voorgelegde wettekst zijn vastgelegd.

De leden van de V.V.D.-fractie dankten de bewindsman voor zijn reacties op hun opmerkingen. Zij zouden nog enige vragen en opmerkingen voorleggen.

Allereerst moest hen van het hart dat zij uit de formulering in het voorlopig verslag niet konden opmaken dat zij van mening zouden zijn dat welzijn als zelfstandige doelstelling in de Arbo-wet hoort. Integendeel. Zij waren van meet af aan beducht voor het feit, dat een dergelijke doelstelling moeilijk zodanig zou kunnen worden afgebakend dat het ook gehanteerd kan worden. Ondanks de door de bewindsman aangebrachte verbeteringen bleven zij deze vrees behouden. Wel konden zij hem volgen in zijn redenering dat welzijn in de context van deze wet geen afgeleide van gezondheid en veiligheid is en, zolang als dit begrip wordt gehandhaafd, dus een zelfstandige doelstelling is. Ondanks de nadere toelichting bleven zij echter van mening dat vooral artikel 24, tweede lid tot en met ad nog altijd een kapstok biedt voor een nadere invulling van het begrip, terwijl het juist de bedoeling is het verder in te kaderen. Het probleem is bovendien, dat de Kamer maar weinig oog op een eventuele uitbreiding zou kunnen houden.

Artikel 3, aanhef

Het gebruik van de term «algemeen erkende regelen der techniek» in de aanhef van artikel 3, werd door de leden van de P.v.d.A.-fractie opnieuw ter discussie gesteld. Vooreerst meenden zij dat het weinig fraai is wanneer het kabinet een door de Kamer bij amendement in de wet opgenomen formulering bij de eerste gelegenheid weer door het oorspronkelijke voorstel tracht te vervangen. Een bewuste beslissing van de Kamer wordt hiermede feitelijk weer ter discussie gesteld. Maar ook meenden deze leden dat het kabinet onvoldoende gronden aanvoert voor de ingreep. De suggestie wordt gewekt dat «algemeen erkende regelen der techniek» minder vragen zou oproepen dan de via amendering vastgelegde formulering «best bestaande regelen der techniek». Immers, zo stelt de bewindsman, de wetgever zal zich hierbij laten leiden door de «algemeen erkende opvattingen van deskundigen». Nu kwam het de aan het woord zijnde leden voor dat deskundigen op allerlei gebied met regelmaat van opvatting verschillen, hetgeen overigens niet uitsluitend moet worden gewaardeerd. Daardoor echter komt het zelden voor dat ondubbelzinnige,

algemeen erkende regels bestaan. Deze maatstaf geeft dus geen houvast, tenzij men onder deze vlag eenvoudigweg de opvattingen van het «establishment» in het betreffende vak wil laten prevaleren. In dit licht vroegen de leden van de P.v.d.A.-fractie een nader toelichting op de gronden voor het wijzigen van een door de Kamer bij amendement ingebrachte formulering. In dit verband verwezen zij ook naar de ervaringen in West-Duitsland, waar de formulering «algemeen erkende....», naar hun informatie tot voortdurende interpretatiegeschillen leidt.

Artikel 3, onderdeel a

Wat betreft de toevoeging «gelet op de aard van het bedrijf en de werkomstandigheden» in artikel 3, onderdeel a, constateerden de leden van de P.v.d.A.-fractie dat het kabinet er geen bezwaar tegen heeft deze zinsnede te laten vervallen. Gezien de opmerkingen van verschillende fracties stelden deze leden voor zulks te doen; gaarne zagen zij een nota van wijziging op dit punt tegemoet.

Artikel 3, onderdeel b

Met grote instemming hadden de leden van de P.v.d.A.-fractie kennis genomen van het terugbrengen van de oude formulering over de prioriteit van gevaarbestrijding bij de bron, in onderdeel b.

Artikel 3, onderdelen d en f

De argumentatie met betrekking tot de afwezigheid van het redelijkheidsbeginsel in artikel 3, onderdelen d. en f. konden de leden van de C.D.A.-fractie delen voor wat betreft onderdeel d., maar niet voor wat betreft onderdeel f. Het argument, dat in de term «rekening houden met» al impliciet aangegeven zou zijn dat er naar gelang de mogelijkheden van het bedrijf of de inrichting aanpassing aan de persoonlijke eigenschappen moet plaatsvinden, kon hen niet overtuigen. Graag zagen deze leden het redelijkheidsbeginsel in artikel 3, onderdeel f, alsnog opgenomen.

Artikel 3, onderdeel g

Ten aanzien van artikel 3, onderdeel g merkten de leden van de P.v.d.A.-fractie op dat hen nog niet duidelijk is waarom de eis van vermeerdering van de vakbekwaamheid moet worden afgezwakt tot bijdragen tot (handhaving van) de vakbekwaamheid. De door het kabinet gegeven verduidelijking strekt niet verder dan dat onder «bijdragen aan» ten minste handhaving van de vakbekwaamheid moet worden verstaan. Afgezien van het feit dat deze term dubbelzinnig is, vakbekwaamheid is immers geen statische grootheid, rijst de vraag of een dergelijke doelstelling in een tijd van snel veranderende functie-eisen niet verre tekort schiet. Anders gezegd: een werknemer, bij wie de vakbekwaamheid op hetzelfde peil blijft (wat dat ook moge zijn) raakt vanzelf achterop. Gezien ook het wegvallen van de zelfontplooiing als zelfstandige doelstelling, meenden de hier aan het woord zijnde leden van de P.v.d.A.-fractie dat er voldoende redenen zijn om de vermeerdering van vakbekwaamheid als eis te handhaven.

Artikel 3, onderdeel h

De leden van de P.v.d.A.-fractie bleven bezwaar houden tegen de dubbele redelijkheidsclausule in artikel 3, onderdeel h (bestaand onderdeel f) betreffende kort-cyclische arbeid. Inderdaad hadden zij zich gerealiseerd dat het laten vervallen van de redelijkheidsclausule op de subsidiaire norm betekent dat bij het niet voldoen aan de primaire norm *altijd*

afwisseling moet plaatsvinden. Dat is ook precies hun bedoeling geweest, zo merkten deze leden op. Zij waren niet overtuigd dat de tweede redelijkheidsclausule het ontgaan van beide normen beperkt tot «exceptionele gevallen». Dit leek hen een interessante interpretatie van de redelijkheidsclausule in meer algemene zin. Zij handhaafden dan ook hun eerder geformuleerde bezwaren, en behielden zich het recht voor in een later stadium ook terug te komen op de vraag of twee modaliteiten van afwisseling niet te veel van het goede is.

Artikel 4

De beantwoording van hun vragen over artikel 4, tweede lid, had de leden van de P.v.d.A.-fractie niet tevreden gesteld. Vooral was deze leden nog niet duidelijk waarom de nieuwe norm zoveel operationeler zou zijn dan de oude, zoals de bewindsman suggereert. Over de gedachte van het kabinet om door middel van een inventariserend onderzoek meer duidelijkheid te scheppen over de methodes die in ergonomie, arbeids- en bedrijfskunde in de praktijk gebruikt worden om inhoud te geven aan de welzijnsdoelstellingen, merkten deze leden op hiervan slechts een moment-gebonden bestandopname te verwachten. Na enige jaren zal deze inventarisatie weer verouderd zijn en moet zij dus worden herhaald. Om dit te voorkomen is een meer flexibele operationalisering, bij voorbeeld in de vorm van arbitrage door deskundigen wellicht meer geschikt.

2.2. Relatie artikel 3 en artikel 24

De schrapping van het tweede lid van artikel 3 achtten de leden van de P.v.d.A.-fractie nog steeds onvoldoende gefundeerd. Weliswaar namen zij kennis van de mogelijkheid die artikel 24 biedt om het gevraagde bij algemene maatregel van bestuur te regelen, maar dat kon naar hun opvatting toch niet in de plaats treden van een wettelijk voorschrift. Waarom een bestaande wettelijke bepaling schrappen om hetzelfde vervolgens bij algemene maatregel van bestuur te regelen, zo vroegen zij. Bovendien merkten zij op dat, zolang er geen algemene maatregelen van bestuur zijn vastgesteld de normstelling wel degelijk tot de directe arbeidsplaats beperkt blijft, hetgeen deze leden onwenselijk voorkomt. In dit verband brachten zijn ook de positie van thuiswerkers ter sprake. In een overleg met de Kamer over dit vraagstuk zegde de toenmalige staatssecretaris toe te zullen onderzoeken of de Arbowet (artikelen 3 en 24) afdoende bescherming biedt aan deze groep. De aan het woord zijnde leden vroegen naar de uitkomsten van dit onderzoek. Tevens vroegen zij of artikel 3, tweede lid, niet een uitstekende basis zou bieden voor een goede bescherming van thuiswerkers.

3. Arbodienst, Welzijnstaken en Deskundige diensten

De leden van de C.D.A.-fractie wilden van deze gelegenheid gebruik maken om duidelijk te maken dat zij ten aanzien van het verdwijnen van de Arbodienst als integratiemogelijkheid en de verplichtstelling daaromtrent nog geen eendoordeel hebben. Zoals eerder weergegeven, konden zij zich vinden in de herziening van de artikelen 17, 18 en 19 waar het de daarin vervatte materiële taken betreft. In de artikelen 20 en 23 zijn de mogelijkheden voor integratie van taken en de verplichting tot coördinatie verder geregeld. Het wetsvoorstel beoogt de organisatiemogelijkheden van taken op het terrein van veiligheid en gezondheid, die reeds een vrij uniform beeld opleveren, niet te verruimen en die op het terrein van welzijn wel. De verplichting tot de instelling van een Arbodienst is daarom vervallen. In de memorie van antwoord is de situatie nader uiteengezet. Zoals gesteld, een eendoordeel heeft de C.D.A.-fractie nog niet. Deze leden vroegen zich af, of de mogelijkheid tot integratie in een Arbodienst

niet expliciet in de wet opgenomen zou kunnen blijven, zulks in relatie met de verplichting tot coördinatie bij de realisering van de genoemde taken overeenkomstig artikel 23. Een andere gedachte zou kunnen zijn om de mogelijkheid van verplichtstelling tot integratie in een Arbodienst op te nemen, nadat daarover in een concrete situatie door alle geledingen in de Arboraad positief is geadviseerd. Wat de leden van de C.D.A.-fractie zouden willen vernemen is, of er een mogelijkheid is om in te steken op de in het wetsvoorstel ingeslagen weg en tegelijkertijd de verplichtstelling tot een Arbodienst in de wet op te nemen als een mogelijkheid om dit instrument in bepaalde nader aan te geven situaties te hanteren. Graag vernamen zij van de bewindsman hieromtrent de mogelijkheden en zijn zienswijze daarover.

De beantwoording van de vele vragen en opmerkingen over integratie van deskundige diensten had de leden van de P.v.d.A.-fractie nog enige stof tot nadenken gegeven. Zij constateerden dat zowel de ILO (Verdrag nr. 161) als het Economisch en Sociaal Comité van de EG in feite uitgaan van de wenselijkheid van multidisciplinaire, geïntegreerde diensten, ook al wordt inderdaad geen organisatievorm voorgeschreven. In beginsel is ook in de Arbowet een accent gelegd op integratie. De vraag is of de coördinatieverplichting van artikel 23, onder c. voldoende stimulans biedt tot integratie. De aan het woord zijnde leden hadden hierover grote twijfel.

4. Stand van zaken aangaande enige deregulerings- en harmonisatie-onderwerpen, waarin het wetsvoorstel niet voorziet

Artikel 21

De bewindsman merkt in de memorie van antwoord op, naar aanleiding van vragen van de C.D.A.-fractieleiden, dat een kabinetsstandpunt over artikel 21 niet bij de behandeling van het onderhavige wetsvoorstel kan worden betrokken omdat de standpuntbepaling met betrekking tot het advies van de Arboraad van eind 1986 inzake het Overlegorgaan Dienstverlening Arbeidsomstandigheden nog niet is afgerond. Wanneer verwacht de staatssecretaris dat de standpuntbepaling wel afgerond zal zijn?

Artikel 45

Op vragen over de gedachte van de C.D.A.-fractieleiden om de mogelijkheden van tripartisering van de Arbeidsinspectie na te gaan meenden zij een niet geheel volledig antwoord gekregen te hebben. Ingegaan wordt op het meer algemene aspect van decentralisatie en regionalisering binnen het beleidsveld van het Ministerie van Sociale zaken en Werkgelegenheid, onder andere in relatie met de tripartisering van de arbeidsvoorziening. Vermeld wordt, dat districtscommissies mogelijk een kader zouden kunnen bieden voor regionale vormen van samenwerking. Echter, een meer directe en beargumenteerde reactie op de principiële stellingname van de leden van de C.D.A.-fractie om de mogelijkheden van tripartisering van de Arbeidsinspectie na te gaan ontbreekt. Graag vernamen zij alsnog van de staatssecretaris zijn visie op dit punt, juist omdat zij van mening zijn dat een weg in deze richting de medeverantwoordelijkheid van de werkgevers en de werknemers en de effectiviteit van het beleid ten aanzien van de arbeidsomstandigheden zou kunnen vergroten.

De leden van de V.V.D.-fractie vroegen of het wel correct is artikel 45 te handhaven om een soort platform te hebben voor een eventueel geïntegreerde dienstverlening van de Arbeidsinspectie aan werknemers in het kader van de decentralisatie en tripartisering van de arbeidsvoorziening.

De in het wetsvoorstel beoogde districtscommissies hebben van oorsprong toch een geheel andere doelstelling dan dienstbaar te zijn ten behoeve van arbeidsvoorziening, al zouden zeker enige raakpunten te construeren zijn, zo meenden de leden van de V.V.D.-fractie.

5. Artikelen

Artikel I, onderdeel B (artikel 2, eerste lid, tweede zin)

Ten aanzien van de bevoegdheid van de minister om bij afzonderlijk ministerieel besluit onderdelen van de Arbo-wet niet van toepassing te verklaren (artikel 2, eerste lid, tweede zin) bestond bij de leden van de P.v.d.A.-fractie nog geen volledige duidelijkheid. Moesten zij het antwoord zo lezen dat bij voorbeeld de Minister van Onderwijs en Wetenschappen, om een toevallig voorbeeld te noemen, nooit op eigen gezag delen van de wet niet van toepassing kan verklaren?

Artikel I, onderdeel F (artikel 8)

Ten aanzien van artikel 8, regelende de verplichting tot het aanstellen van een mentor voor jeugdigen, bleven de leden van de P.v.d.A.-fractie hun bezwaren houden. De vaagheid van de door het kabinet gestelde norm «of initiatieven terzake vanuit het bedrijfsleven tekort schieten» wordt nog versterkt door de opmerking dat het daarbij niet gaat om afspraken over mentoren, maar over begeleiding in meer algemene zin. Dat signalering vanuit het bedrijfsleven aanleiding kan zijn tot het opleggen van een verplichting, vonden de hier aan het woord zijnde leden te vaag. Zij voorzagen een veelheid van lange bureaucratistische procedures met verschillende uitkomsten, die de duidelijkheid van de regelgeving, waarom het allemaal begonnen is, niet bepaald ten goede komen.

De leden van de V.V.D.-fractie vonden het de betutteling ten top indien de bewindsman het instellen van een mentor voor jeugdigen zou willen kunnen voorschrijven, terwijl juist de beide sociale partners daaraan absoluut geen behoefte hebben. In combinatie met de door de hier aan het woord zijnde leden aangeduide problemen met het ontslagrecht, hetgeen door de uitbreiding van de kring waaruit mentoren «geplukt» kunnen worden, alleen nog maar groter is geworden, deed deze leden vasthouden aan de mening dat het artikel maar geschrapt moet worden. Met een verwijzing naar een SER-advies-aanvraag ter zake konden zij bij dit wetsvoorstel niet erg uit de voeten.

Artikel I, onderdeel g (artikel 9)

De leden van de P.v.d.A.-fractie bestreden de gedachte dat het voeren van een preventief beleid door de werkgever niet beïnvloed zou worden door het al dan niet registreren van bijna-ongevallen. Zij meenden dat hiervan wel degelijk een signaal-functie uit zou gaan, ook naar de werkgever zelf. Een signalering door de werknemer kan hiervoor niet in de plaats treden, gezien de afhankelijke positie waarin deze ten opzichte van de werkgever verkeert. Deze leden vroegen dan ook om handhaving van de verplichting tot het registreren van bijna-ongevallen.

Artikel I, onderdeel M (artikel 19)

De leden van de P.v.d.A.-fractie merkten over artikel 19 op dat het een wezenlijk verschil lijkt of de veiligheidsdeskundigheid is vastgelegd in een erkend instituut of bij een niet-erkend persoon. Zagen zij het goed dan bestaat de mogelijkheid dat de werkzaamheden van solitair opererende veiligheidskundigen zullen worden waargenomen door personen uit

andere disciplines. Bij voorbeeld bedrijfsartsen zouden dit er dan «bij kunnen nemen», omdat toch geen erkenning nodig is. Indien deze interpretatie juist is, welke waarborgen zijn er dan nog ten aanzien van de kwaliteit van deze deskundigheid?

Artikel I, onderdeel S (artikel 31)

Bij dit artikel vroegen de leden van de V.V.D.-fractie na het lezen van de nadere toelichting of bedrijven of andere werkorganisaties er niet zelf achter komen dat zij duidelijke opdrachten moeten geven om opgedragen taken naar behoren te doen uitvoeren. Op welke wijze kan de Arbeidsinspectie dit controleren? De meeste werknemers moeten nu toch mondig genoeg zijn om zelf om goed omschreven opdrachten te vragen. Velen volgen cursussen die juist gericht zijn op het vergroten van eigen verantwoordelijkheid, het beter functioneren etc.

Artikel I, onderdeel T (artikel 35)

Om twee redenen waren de leden van de C.D.A.-fractie nog niet geheel overtuigd van de onwenselijkheid om de aanwijzingsbevoegdheid slechts toe te passen, wanneer er een verzoek tot wetstoepassing is gedaan door ondernemingsraad, werkgever of werknemer.

In de eerste plaats geeft de bewindsman aan dat dat voor de welzijnstaken reeds zo is geregeld. Dat nu is naar het oordeel van deze leden slechts ten dele het geval, omdat de regeling beperkt is tot artikel 3, onderdelen g. en h. en artikel 13. Ook andere artikelen of onderdelen van artikelen hebben op welzijnstaken betrekking. Deze leden waren er dan ook voorstander van om alle artikelen (of onderdelen van artikelen) die op welzijnstaken betrekking hebben en een relatie hebben met de aanwijzingsbevoegdheid in artikel 35 te brengen onder het principe van wetstoepassing na een verzoek daartoe. In de tweede plaats vroegen deze leden zich ten aanzien van de taken op het gebied veiligheid en gezondheid af, of niet een voldoende eis tot naleving reeds in de uitvoeringsbepalingen is opgenomen, zodat een eigenstandige aanwijzingsbevoegdheid daarvoor niet nodig is. Ook dan zou de aanwijzingsbevoegdheid alleen mogelijk hoeven te zijn wanneer betrokken partijen er om vragen. Graag vernamen zij de visie van de staatssecretaris hierover.

De voorzitter van de commissie,
Kraaijeveld-Wouters

De griffier van de commissie,
Van der Windt